

éveiben is tovább mélyülhetett, kikezdzhetetlenül élt és erősödött mindnyájunkban az azóta eltelt időkben.

Voltak, vannak, akik messzire sodródtak, térben és időben, voltak, akik itt éltek, élnek a milliós város forgatagában. Most szinte összerándultak, egyszerre. Hirtelen minden megelevenedett, iskola, színek és fények, társak, az állva megélt kóruspróbák, kórusművek egy-egy gondolata, a megrendítő hangzások, a Nemzeti Múzeum lépcsője, és a Felszállott a páva világba-kiáltott hazaszeretete.

Megelevenedett a Zeneakadémia, amikor a Veres Pálné Gimnázium 220 gyönyörű egyenruhás diákja felvonult a pódiumra, majd berobogott Tanár Úr, fellépett a karmesteri dobogóra és imára fakasztotta a siheder kamaszokat. „Nincs már hová lennem..”

Ezt a Balassi verset holtunkig tudni fogjuk, dallamával, kinek-kinek saját szólama dallamaival együtt.

Megéltük a sikert, az ünneplést, láttuk állva tapsolni a közönséget...

A halálhír hallatára megelevenedett a Veres Pálné Gimnázium hangulata, a reggeli futások, hogy nehogy elkéssünk a reggel negyed 8-kor kezdődő a próbákról, a szüneti itt – ott szólampróbázó kisebb csoportok emléke, a folyosón végigszáguldó fáklya, amitől élt és lobogott az iskola mindennapi élete.

Hol van, drága Tanár Úr?

Bennünk él, erkölcsi tartásunkban, értékrendünkben, a zene iránti alázatunkban, a világról való gondolkodásunkban és talán gyermekeink lényében is. Lehet-e ezt egyáltalán megköszönni?

Losonczy Katalin

A Veres Pálné Gimnázium tanulója, 1965-69-ig,

Verdi Requiem Emlékkoncert

Ugrin Gábor tiszteletére

2013. június 21-én, életének 81. évében elhunyt Ugrin Gábor, az Ifjú Zenebarátok Kórusa alapító karnagya.

Negyvenkilenc év, majd' egy egész emberöltő, ennyi idő adatott meg Ugrin Gábornak, hogy vezesse a kórust magyar és nemzetközi koncerttermekben, fesztiválokon, sikert sikerre halmozva, növelve a magyar kórusmuzsika és a magyar kultúra ismertségét, hírnevét. A negyvenkilenc év alatt azonban Tanár úr ennél sokkal többet tett: a kórus tagjait a műveltség, a zeneszeretet, az igényesség, az emberség irányába vezette, nevelte.

Az eltelt évtizedek alatt nagyon sokan énekeltek a keze alatt, temetésén, július 11-én több generációnyi ifjú zenebarát vett tőle végső búcsút.

A temetésen fogalmazódott meg a szándék, szervezzünk búcsú koncertet, amely helyszínében, műsorában méltó Tanár úrhoz, és énekeljen ezen a koncerten minden régi és mostani kórustag, ennél méltóbban, illendőbben nem emlékezhetünk meg róla.

A helyszín nem is lehetett más, mint a Zeneakadémia, ahol Tanár úr tanulmányait végezte, és ahol évtizedekig tanított, és ahol a kórust számtalan koncerten vezényelte. A műsor kérdése is hamar eldőlt, a legméltebb mű a Verdi Requiem lehet.

Fontos rögtön leszögezni, hogy a koncert szervezése során mindenütt feltétlen segítőkészséggel, támogatással, jó szándékkal találkoztunk. Ugrin Gábor nevére minden ajtó kinyílt, a legnehezebbnek látszó feladat is egy-kettőre megoldódott, az ilyen nagy apparátus fellépésével együtt járó akadályok, nehézségek azonnal eltűntek. Tanár úr neve, a tiszteletére rendezett koncert ügye mindenkit megérintett.

A temetésen búcsú beszédet mondott *Batta András*, a Zeneakadémia akkori rektora, akit rögtön segítségül is hívtunk, járuljon hozzá, hogy a tervezett koncerthez megkaphassuk a Zeneakadémia Nagytermét. Rektor úr rögtön igent mondott, és a temetést követő napokban – közbenjárására – már egyeztethettünk: **a koncert napja: 2014. február 6.**

A közreműködő zenekar, a karmester és a szólisták kiválasztása nem volt nehéz feladat, olyan együttest, olyan művészeket kellett keresnünk, akikkel a sok-sok év kóruséneklés alkalmával sikeresen működtünk együtt, és akikkel Tanár úr, és általa a kórus is, jó kapcsolatban volt. Ilyen művészek, együttesek sokan vannak.

Héja Domonkossal és az Óbudai *Danubia Zenekarral* többször is felléptünk, lemezfelvételeket készítettünk, a közös munka mindannyiszor sikeres volt. Tanár úr nagyra becsülte a fiatal karmestert és a zeneakart, így gyorsan született meg a döntés a felkérésről. Karmester úr is, a zenekar ügyvezető igazgatója is azonnal igent mondott.

Olyan szólistákat kerestünk, akiknek volt kapcsolatuk Tanár úrral – ez nem volt nehéz feladat, hiszen a mai magyar zenei élet szinte minden művésze Tanár úr tanítványa, vagy kórusának tagja volt. Az időpont egyeztetések nem várt akadályt jelentettek, de novemberben már biztos ígéretet kaptunk *Szabóki Tündétől*, *Gál Erikától*, *Fekete Attilától* és *Kováts Kolostól*.

A kórus felkészítésére négy hónap állt a rendelkezésünkre. Sok régi dalostárs csatlakozott a munkához – ahogy a temetésen megbeszéltük, a zongorakíséret és a próbaterem kérdése is megoldódott két régi kórustársnak, *Erdélyi Ilonának* és *Magyar Margitnak* hála.

A mű betanítását *Tóth Csaba* vállalta – talán fölösleges is említeni, Tanár úr régi növendéke, és a kórus régi tagja ő is.

Két régi dalostárs, *Menyhártné Barna Zsuzsa* (Vigyzó Sándor Művelődési Ház Liszt Ferenc Vegyeskara) és *Énekes Katalin* (ProFun Vegyeskar) kórusa is csatlakozott a régi és új ifjú zenebarátokhoz.

Jó volt ez az együtténeklés, készülődés a régiakkal, akikkel húsz, harminc éve nem énekeltünk együtt. Sokan énekeltük már a Verdi Requiemet Tanár úr betanítása után, jó volt felidézni ezeket a régi próbákat, a régi emlékeket.

Óriási volt az érdeklődés a koncert iránt, szinte órák alatt elment minden jegy, a sok kielégíthetetlen kérésnek mégis megpróbáltunk eleget tenni, nyilvánossá tettük a főpróbát.

A téli időpont veszélybe sodorta a koncert sikerét, röviddel a koncert előtt mindkét női szólista megbetegedett. Szinte azonnal találtunk azonban két kiváló szólistát, akik szívesen elvállalták a fellépést, Tanár úr neve ismét segített: *Cserna Ildikó* és *Bakos Kornélia* csatlakozott hozzánk.

Nem írom le, szerénytelenségnek lenne, hogy a koncert hogyan sikerült. Tanúsítja a sikert a szünni nem akaró ütemes taps, a sok-sok visszahívás, és az, hogy a közönség sokáig nem mozdult a helyéről. Mindenki – előadók és közönség – érezte, megértette, hogy a koncert célja nem csak egy remekmű megszólaltatása volt, hanem tisztelgés, a szeretet és a hála kifejezése. Ezek az érzések olyan előadásra vezették az előadókat, amely méltó volt Ugrin Gáborhoz.

Befejezésül egy emlék. Minden esetben, amikor a kórus a Zeneakadémián zenekari koncerten lépett fel, amelyet a zenekar karmestere vezényelt, Tanár úr a Nagyterem tanári páholyában foglalt helyet. Onnan követte az előadást, mosolygó, bátorító arccal figyelte a kórust. A főpróbán eszembe jutott ez a sokszor látott kép, azt hiszem, ekkor is mosolygott.

Szilágyi Katalin

